

Det er fornuftigvis ogsaa en meget vigtig Paragraf. Som jeg begyndte med nogle orienterende Bemærkninger om Driftsregnskabet, maa jeg have Lov til angaaende Formueregnskabet at gentage et Par Udtalelser, jeg fremsatte, første Gang vi havde den nye Regnskabsform til Behandling. Jeg fremsatte den Gang en Udtalelse gaaende ud paa, at jeg mente, at Opstillingen paa Formueparagraffen kunde forsvares, og da ganske afgørende, fordi man til Formueparagraffen havde overført den Indtægt, man faar af Arv og Gave. Jeg tror at turde sige, at denne min Opfattelse af, at det var nødvendigt at have Indtægter af Arv og Gave over paa Formuesiden, var i nogen Grad medvirkende til, at den ikke blev flyttet tilbage til Driften, idet vel den højtærede Finansminister i sit Forslag havde den paa Formuesiden, men saavel fra radikal som fra Venstres Side var der, i alt Fald paa et vist Tidspunkt, Ønske om, at den skulde flyttes over paa Driften. Det skete ikke, og Grunden dertil har jeg altsaa til en vis Grad angivet. Jeg vil gerne oplyse, at naar jeg ikke ønsker den flyttet, er Grunden den, at de Formueanbringelser, som man har paa Formueparagraffen, i mange Henseender ikke er Udtryk for, at Pengene anbringes i Ting, som giver en rimelig Rente af de Penge, man sætter ind.

Men selv om jeg nu altsaa for saa vidt tidligere har kunnet sige, at jeg var tilfreds med Formueparagraffen, som den var, saa er det selvfølgelig, at Staten paa denne Formueparagraf kan anbringe saa store Kapitaler udover det, som der var Tale om paa Budgettet for 1925—26, at den Ekstraindtægt, om jeg maa kalde den saa, som man har af Arv og Gave, ikke ækvivalerer det Tab, som fremkommer paa Grund af, at de Virksomheder, hvori Pengene sættes, ikke kan give en ordentlig Rente af Pengene.

Hvorledes virker nu Kronens Stigning paa det Forhold, som her er nævnt? Ja, der tror jeg, man maa have Lov til at sige — og det ligger jo ogsaa lige til —, at her virker Kronens Stigning modsat. Medens Kronens Stigning efter min Mening forbedrer Sandsynligheden for Balance paa Driftssiden, tror jeg, at den vil forringe Formueparagraffens Balance. Ser man paa Kronens Stigning, som den virker med Hensyn til Statens Status, er det jo, da vor Gæld i alt væsentligt er Gæld i rede Penge, og da vor Formue i afgørende Grad er Genstande, Bygninger, Jernbaner, hvad det nu kan være,

Ting, som ikke forandrer sig det allerbitterste ved, at Kronen stiger, klart som Dagen, at rent statusmæssig set virker Kronens Stigning forringende.

Ganske særlig virker den forringende, hvor det drejer sig om, at Staten har en vis Sikkerhed og denne Sikkerhed ligger nogenlunde langt nede eller langt ude, hvad man nu vil, og af den Art Sikkerheder har Staten ikke saa helt faa. Den har jo meget betydelige Beløb, hvad enten det nu er direkte eller igennem Fonds, anbragt i Husmandsbrug, og det er klart, at bliver der Mulighed for Tab paa disse Omraader, forøges disse Muligheder stærkt ved, at Kronens Værdi er steget, idet alle mener, at Følgen af dette Forhold vil blive, at Prisen paa Landejendomme, herunder naturligvis ogsaa medregnet Husmandsbrug, vil falde. Ligger det saaledes daarligt for Statens i Husmandsbrug anbragte Værdier, er der ingen Tvivl om, at det ligger i endnu højere Grad forringende med Hensyn til de Værdier, som Staten har anbragt i Købstadejendomme, og her er jo i det hele taget et Problem, som mere og mere kan give Anledning til Bekymring.

Galt er det selvfølgelig, om Staten og Kommunerne taber store Beløb paa denne Konto, galt er det, at der er Bolignød, men desuagtet staaer, efter hvad der skrives i Bladene, Hundreder af Lejligheder uden at kunne faa Lejere. Hele dette Problem er, hvad jeg for øvrigt omtalte, jeg husker ikke, om det er et helt eller et halvt Aar siden, kommet dertil, at man ikke kan se, hvor det bærer hen. Jeg ved jo vel, at den højtærede Indenrigsminister har nedsat en Kommission angaaende dette Forhold, men jeg føler mig ikke overbevist om, at denne Kommission lige saa lidt som ret mange andre for den Sags Skyld, staaende overfor Livets Vanskeligheder, vil kunne finde Veje til Afbødning af disse, og navnlig føler jeg mig ikke overbevist om, at man endnu er blevet indstillet paa, at Lejerne i høj Grad maa nedsætte deres Krav med Hensyn til de Boliger, de skal bebo. Det kan, socialt set, være meget beklageligt, om vi maa forlade To-Værelses-Systemet og vende tilbage til Et-Værelses, men kan den paagældende ikke betale for mere, ser jeg ikke nogen Mulighed for at opretholde To-Værelses-Systemet. At bygge Lejligheder, som man ingen Lejere kan finde til paa Grund af, at de paagældende ikke kan betale den Leje, der skal til, for at det hele kan gaa rundt, er i hvert Fald forretningsmæssig set i Længden uholdbart.